

[Grünbaum.]

— dækket ind over skatterne, fuldt ud endda. De kan altså ikke være årsagen til et eventuelt for stort samlet forbrug i det danske samfund. Det er ganske simpelt noget vrøvl. Noget andet er, at de samlede investeringer, der ikke er afhængige af det enkelte års forbrug, kan blive totalt set for store i en given periode, det skal vi da gerne indrømme, men her er vi igen ved spørgsmålet om den generelle økonomiske politik.

Lad mig til slut sige, at vi afviser ikke, at der skal føres økonomisk politik i dette land. Vi afviser ikke, at der må føres både finanspolitik og pengepolitik, hvis der skal opnås balance over for udlandet. Vi mener også, at der må fremskaffes mere kapital til udvikling af erhvervslivet, og at opsparingen bør øges. Alt det er vi enige i, og vi har fremført konkrete forslag om det. Men vi er ikke enige i, at det generelle valutaproblem skal løses specielt ved at begrænse og fordyre boligbyggeriet, som tværtimod bør fremmes mest muligt. Det gælder ikke om at gøre byggeriet dyrere, det gælder om at gøre det billigere, og det gælder om at sikre den rolige byggerytme, der er afgørende for planlægningen af et virkelig effektivt byggeri.

Derfor er vi meget skeptiske over for regeringens planer. Vi synes, de i for høj grad er præget af den øjeblikkelige økonomiske situation. Vi mener, det bør være byggeriets langtidspøblemer, der skal drøftes: mulighederne for en bedre planlægning, sikringen af væksten i byggeriet i de kommende år, herunder også spørgsmålet om finansieringen. Det er vi klar til at drøfte. Det må først og fremmest være en offentlig opgave til sikre en sådan langtidsløsning for boligbyggeriet.

Helge Nielsen: Der er fra mange sider givet udtryk for, at boligforliget af 1966 bør fornys, at det ikke løser vore boligproblemer. Jeg er ikke uenig i denne konklusion, men vil dog understrege, at havde vi ikke fået boligforliget i 1966 på godt og på ondt, ja, så havde boligsituationen set betydelig værre ud i dag. Så havde vi ikke haft det store boligbyggeri, så havde vi ikke fået rentesikringen, så havde vi ikke fået bolig-sikringen, og så havde vi i dag haft et ubeskyttet lejeniveau.

Men når dette er sagt, er jeg også villig til at indrømme, at under de nuværende økonomiske vilkår løser boligforliget ikke vor boligsituation, men det kan jo først og fremmest kun være den nuværende regerings skyld. Det er denne regerings fejlslagne økonomiske politik, der har ansvar herfor. Regeringen har forsøgt at løse den økonomiske situation gennem en rentepolitik til skade for boligbyggeriet. Det er også kendetegnende for de lovforslag, regeringen har fremsat, og de forslag, regeringen har bebudet. Regeringen er kørt i sæk med sin økonomi og skal nu søge at rette den op gennem fordyrelse af boligbyggeriet.

Folketinget har fået mange betænkninger og rapporter om boligbyggeriets forhold, både de økonomiske forhold og de produktionsmæssige. Det økonomiske råd har udtalt sig, Kurt Hansen-udvalget og realkreditkommissionen har afgivet betænkning, og det såkaldte B&W-udvalg har barslet med en redegørelse. Jeg vil benytte lejligheden til at takke ministeren, fordi han ikke fulgte Kurt Hansen-udvalget fuldt ud, men samtidig understrege, at de forslag, ministeren har lagt på folketingets bord, er stramme nok. Man stiller forslag, der gennem større selvfinansiering og kortere løbetid for lånene vil fordyre boligen. Mit partis formand, hr. J. O. Krag, betegnede under finanslovdebatten disse forslag som ungdomsfjendske. Jeg er helt enig i denne betragtning. Jeg tror i øvrigt ikke, at denne stramning løser noget problem. Lånene bliver formentlig kun flyttet fra det åbne, gennemsigtige lånemarked over i det grå marked.

Der ligger ikke i de forslag, vi til dette øjeblik har set, nogen løsning af de problemer, der har skabt hele miseren, nemlig jordpriserne og priserne på kapital. Løser vi ikke disse problemer, vil prisen for boliger stige og stige, og så vil det være en økonomisk fordel at købe hurtigt, låne de manglende penge, selv til meget høje renter, i stedet for at spare op og vente. Af disse grunde må vi sige fra over for ministerens forslag på nuværende tidspunkt.

Jeg forstår på fremsættelsestalen, at vi kan forvente nye forslag som følge af realkreditkommissionens betænkning, og vi kan måske også vente nye forslag på baggrund af B&W-rapporten. Vi ved, at lejerne og